

15. szám.
 Aprilis 10. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 3 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizetheti minden postahivatálnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatal **Budapest**en, **MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR**

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta **KAKAS MÁRTON**.

MÁSODIK KÖTET.

EZ A PILLANAT elfeledteté velem az egész itélet-napi zajt, mely körüllem zengett és ropogott: nem éreztem mást, mint azt a villanyütést, mely minden idegemet átjárta, midőn ez alak karjaimba hullott.

Nem volt hallott. Tagjai még hajlottak.

Mit éreztem? Egy leányt a karjaim között, ki két év óta nem láttam női arcot. Egy alvó leányt, ki a világtörténet kezdete előtt hunyta le álomra szemeit.

Talán ez ösférfi itt e másik prizmában maga az őspatriarcha, »Lámakh,« s ez a hajadon nem más, mint a szép »Czilla« leánya: »Naháma.«

Elneveztem őket **Lámakhnak**, és **Nahámának**.

Nem halott, nem hulla, nem mumia volt az kar-

jaim között: — egy »elrejtőzött« szüz. »Az elrejtőzés« mysteriuma az ősmagyarok előtt is ismeretes volt. Vallásukban volt az. Fialat szüzek ámentek a halálba, s visszatértek a tulvilágról s nyilvánításokat hoztak onnan magukkal.

»Nem halt meg a leány, csak alszik.«

Odavitemm őt az elkészített fekhelyre.

Birtokában voltam a legősregibb halálélesztő szernek. Ez az **ambrá**.

Már a chaldaeiak ismerték ezt, mint életnosszító szert, s a mágusok halálból feltámasztó csodatételei ennek a segélyével mentek végbe. **Jugurtha** megholt leányát egy évvel halála után **ambrával** hozták ismét életre. **Baruch Hagel** öcscsét, **Szeimet** trónját féltve tőle, élve záratá el koporsóba: de mágusai csak

elaltatták azt s Baruch Hagel halála után előhozták, ambrával föléleszték s úgy ültették trónra. Szolejmán császárt az ulémák Szigetvár ostromakor, ambrával költötték fel halálából, hogy a csüggeteg hadseregnek még egyszer élve mutassa meg magát. Cleopatra a örök fiatalágát az ambrának köszönheti. Az ambra minden életerőt felfokoz. Ifjává tesz és boldoggá. — Richelieu késő vénségeig ambra pastilleokat rágott. Az ambra mindent feltámaszt, a mi csak elrejtőzött, de még feloszlásba nem ment.

Hanem az ambra életfeltámasztása »uraknak-való.« Egy egész emberi test bedörzsöléséhez kell négy uncia ambracaj: s az száz uncia ambrából izzasztható ki.

Nekem volt benne módóm. Nyolczáz uncia ambrát találtam a physeter gyomrában s ez még nyers volt. Izzasztás nélkül, pusztá nyomással ki lehetett belőle sajtolni az ambracajot; mely az igazi ambrából egy gombostűszúrásra szokott megjelenni.

Valami leirhatlan édes balszamillat az, a mit az ambra olaj terjeszt; mely az idegeket kéjesen csiklandozza; hogy az ember megittasul a lélekzetén keresztül. Valóban mámorosnak kellett lennem, midőn elkezdtem énekelni. A XLVI-ik zsoltár zsolozsmája jött ajkaimra:

»Azért az én szívem nem félne

Bár az egész föld megrendülne,

Bár a hegyek a tengernek. Közepébe bedülnének!«

Körülem reng a talaj a boltozattal együtt: — a sziklák harczot viselnek egymással, a tűz a jéggel: — és én itt a föld mélységeiben énekelek! Ez a föld darab melynek terhe vagyok elsüllyedéssel fenyeget minden perczen s én akkor indulok neki, hogy az ő halottait föltámaszszam.

»Óh Ábrahámnak, Jákóbnak, Izsáknak Istene, szentséges Jehova, kölcsönözd nekem életadó lehelletedet!«

Térdre roskadtam élő halott bálványom előtt.

Egyesülnie kellett a vakmerő műtéthez az isteni csodatétel jelenségeivel a prózai gyógykezelés mindenfogásainak.

Legelőször is, hogy bedörzsölhessem a bőr felhámjába az ambra olajat, kénytelen voltam a körül betakaró sűrű hajzatot lebontani a halálalvó tagjairól. Egy márványszobor — bársonyapintattal! Reményem tokozódott.

Alulról, a lábtul kezdve, és háttal fordítva kellett az ambra olajjal bedörzsölést intéznem.

Először, kísérletül egy folton erősen feldörzsöltem a bőr felhámját, s az a folt piros lett. Ez az élet színe. —

Legutoljára került a sor az arczra, a halántékokra.

A beszívott ambraillat, a hevítő munka, a bűbajos alak látása minden érzékemet a csodásig magasztosította fel. —

A mi körülvesz is, mind oly bámulatra méltó!

A földrengés folytonos vibrációja által az egész kristálybarlang minden prizmája villanyossá lesz s elkezd világítani. Az egytetemes kisugárzás sokszorozott. Szívárvány karikákat kezd képezni köröskörül, a mik lassankint közelitenek felém s ez alvó lényhez, mint egy pávafark fényrétegei, mik körülvesznek bennünket mint egy hold udvar, mint egy gloria. A roppant nagyságú hegykristálytömbök, villanynyal tultelve, gyémánt villámokat lövellnek a boltozat felé, s e vakító szinpompa közepett csendesesen libeg végig egy fehér felleg az elégett halolaj füstje, mely kijárást nem találva a bolt üregből, mint egy hófehér szellem szállong, vonzva és eltaszítva a delejvillanyos falaktul.

S a vibrationak hangja, mint a távol menyinyorság karzenéje kél titokteljesen az örök kristályokbul; leirhatatlan, emberi érzékektől elviselhetetlen hangcseszesség; csodálatos harmoniója a zengő köveknek, mely az emberi ideget együtt érezni készíti, s a szemekből a könnyet kicsordítja.

És közbe közbe felharsan a volcán torkából az itéletnap hirdető angyalok sirbontó trombitája. S a menydörgés rettentő dobütése. Szivem, lelkem reszket, minden érzékem ember fölötti titkok közellétét érzi, tényben, hangban, illatban, delejerőben.

»Ébredj fel! Ébredj fel! Ébredj fel!« kiáltok elragadtatással a karjaim között tartott alaknak.

Még a vadállat is érzi e jelenet elvarázsló igézetét.

Az a felmagasztaló bűbáj, mely belőlem, emberből, églakót csinál: őt, a fenevadat az ember magaslatáig emeli. Két lábra áll; első lábait összetéve mellén, mint ha tudna imádkozni, s felnyitott szája az emberi siráshoz jajszóhoz, nyögéshez hasonló hangokban válogat.

»Támadj fel!«

. . . . Most odatartottam fületem szivgöd-rére s úgy tetszett, mintha hallanám azt a neszt, a minek a neve még nem szivdobogás, csak szivhang.

A mint végre arczát és szemháját is bedörzsöltem az ambra olajjal; egyszerre csendesesen megnyitak ajkai; olyan volt az mint egy rózsa titokteljes kinyílása a hajnalsugárnál.

Én felsikoltottam az üdvösséghez hasonló örömtől.

Zengjétek dalaitokat kristályok tovább, harsogtassátok trombitáitokat angyalok odafenn: az ember daldalmaskodik!

Folytattam az ambrabedörzsölést a hónaljak alatt, s erre a két felemelt kar, mely imára kulcsolt kezekkel folyvást fejére volt szorítva, csendesesen alá hanyatlott, úgy hogy a két összekulcsolt kéz az én fejemet takarta be.

Most már megdicsőülve éreztem magamat egészen. Szájamat ajkaira tettem, hogy levegőt fujjak tüdejébe s a lélekzet vételt megindítsam benne, míg kezemmel a szivdobbanás megindulását kémleltem.

Ez oly ünnepélyes percz volt, hogy még a sziklatömegek is megszűntek rázkódni néhány pillanatig, mint ha azt lennék, hogyan tér vissza a földre egy lélek, a ki már az égben meghonosult? hogyan születik meg a kristály közepett a szivdobbanás?

És megszületett!

Az első szivdobbanás.

Nem akartam hinni kezemnek, fületem tartottam oda.

Ismét egy szivdobbanás. Számláltam. Öt percz mulva ismét egy, s aztán minden öt perczben egy.

Két imára kulcsolt kéz most a keblén nyugodott. Szája mind jobban felnyilt.

Megkísértém néhány csepp vízzel higitott borzeszt, miben ambra volt felolvasztva, tölteni szájába s féloldalt fordítám, hogy a nyelv ne gátolja a nedv lecsuszását.

Erre lassan felnyitá szemeit. Nagy sötétkék szemek voltak: egészen kitágult pupilákkal; de még mérően néztek maguk elé. Még nem láttak, csak meredtek.

Ekkor balkezemet feje alá tettem, azt fölemelve, s jobb kezem tenyerével fölfelé a szivig dörzsöltem tagjait.

Erre ismét lehunyta a szemeit: de észrevehetően elkezdett lélekezni.

Tagjai hajlékonyak lettek, de nem mozdultak.

Most az utolsó kísérletet vettem elő.

Jég-hideg vizet loccsajtottam arczára.

Ez, mint egy galvanicüs ütés hatott az alvóra; karjai és lábszárai egyszerre fölrándultak és szemei felnyiltak.

Fölbredt. Ez már élet volt. Ez már látás volt. Ez már eszmélet volt.

S a legelső, a mit látott, egy férfi volt, s a legelső eszmélet, a mit érzett, a szemérem volt, a legelső mozdulat, a mit kezeivel tett, az volt, hogy a mint gyönyörű hajpalástja szétterítve hevert ott mellette, azt két kezével hirtelen felkapta — és betakarta vele magát.

Aztán összehorzdadt, s egész teste lubbörössé vált — Most már fázott!

Én aztán ágy menyhuzatot csináltam számára

egy darab cachelot bőrből, mit két jégoszlopra vettem, hogy eltakarja a világosságot előle. Aztán odahuztam Bábit; megérttettem vele, hogy neki oda kell feküdnie a leány fejéhez.

Akkor aztán a szép szemérmes Nahámát fölleltem s oda fektettem a medve ölébe, ki mint egy roppant szultáni kerevet, terült el alatta. A leány nem félt tőle: odabutt hozzá. S a kerevet meletget is ad. Az állati meleg gyögyerővel bír. És a hü vadállat megértett engem. Hiszen végig nézte egész küzködésemet. Nyüzsögve, nyihogva hízelkedett neki, mint a hogy az anyamedve szokta magához csalogatni a kölykét. Talán az ösvilágban, mi előtt Tubalkain (épen a szép Nohama bátyja) feltalálta a fegyverkovácsolást, az emberek és vadállat nem éltek oly nagy ellenségeskedésben, mint most. Bábí elérte, hogy mit várok tőle? Addig ölelgette magához a gyermekien félnék emberi teremést, míg egészen megnyerte annak a bizalmát s elvégre anyanyira magához édesgette, hogy az lett ránézve, a mi volt Romulus és Remusnak az anyafarkas. Bábí beállt szoptatós dajkának az én ujszülött gyermekem mellé. S annak valóban anyatej kellett; minden más étel előtte volna újraébredő életszervezetét.

Azután lehajtá a gyermek szép fejét csodálatos dajkája ölébe betakarozott a hajával és elaludt.

Még szavát nem hallottam: nem tudtam mi nyelven beszél?

A kristályok tömege tovább zengte az alvó csecsemő felett a tulvilági dajkazenét.

(Folyt. köv.)

I R O D A L O M.

Nem igaz ám, hogy a kávéforásbeli kávézsurnalisták bántják a nemzeti színházat. Au contraire! Éppen a nemzeti színház sértegeti őket, a kulisszák elé hozván a kulisszák mögöl a »Pajtáskodást,« meg a »Szövetségeseket.«

*

Szerkesztői posta. Azt kérdik olvasóink, miért nem vágjuk fel lapunkat, mielőtt szétküldenők? Hát nem tudják, mily halálos ellensége vagyunk az »Aufschneiderei«-nak? Vágják fel ők magok, de az istenért, penicizilust ne használjanak hozzá valahogy. Legjobb ahhoz a konyhakés, a mivel baromfit vágnak. Ezzel azonban nem azt akarjuk mondani, hogy lapunkat szakácsnéknak írjuk. — *A Reform szerkesztősége.*

*

A prágai »Politik« egyetlen számának kiállítása többbe került egy milliónál. Mig kinyomatták, maga a gőzgép egy millió forint óra prágai »Baubank-actiát« emésztettel. — No ily drága kiállításu lapunk nem sokára mi nekünk is lehet.

Hep-hep.

Istróczy. Kérdem a tisztelt miniszteriumot, mikor tetszik az én „zsidó kérdésemre“ feleletet adni?

Kormány. Méltóztassék a tisztelt interpelláló képviselő urnak addig békétüréssel lenni, míg a miniszterium az adandó feleletet először — röpiratban teszi közzé.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváros Ádámlhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Dejszen, tisztelem in tekintedezs torna egyesületet, miltosagos atletikai klubot! kasmadiner! Majd fütüülömneki magamat beiratnyi.

Hat teczik e tunyi, hogy egisz nap ugy se nem csinyalom egyebet, mind tornagyakorlatokat — zorszaggyülsen.

Ime mingyar bebizonyitom.

Elnyög megnyitja gyülist. Jegyzökönyv elmorogtatik. Csendes zümögis andalito modra hatya zember idegeire. Mihezsber kipzeli magat halandó. Lagy szendergisz nyomaskogya szempilara. Izmok lelankagyak, kezed labad elzsibagya, fejed le akarja esnyi szararul. Kezdel pihenis munkajaba faradoznyi. Paczolay mar hortoygja. Mingyar fogod követnyi nemezs pildat. Idezs alom ringatnyi kezdi titedet.

Akor eczere csingilingi. »Akik paragrafus elfogadnak, miltosztasanak felalanyi.«

Hogy a zördög vigye el paragrafus! Polgari első kötelesiget se nem telyesitheti zember. Első polgari kötelesig, teczik tunyi, a nyugalom. Ha nem hiszi nekem, tesik megkirdeznyi Bachot, az auctoritas.

No hat első kötelesiget szegre kel akasztanyi, telyesitenyi masodikat, különben elbukja paragrafus, paragrafus utan kormány, kormány utan alkotmány, nem lesz orszaggyülis, — hol alszunk azutan?

Nos tehát nagy nehezen felalom. Bizony nem kis aldozat. (Fuzio ota meghiztam.) Minden csontom ropogja. De mar csag megmentem a hazat.

Aztan leülöm. No most mar lesz bikesig.

Jaj dehogy lesz. Dehogy lesz! Alig hogy leülöm, mar megint hangzik fatalis elnyögi szozat; »akik paragrafus elfogadnak, miltosztasanak felalanyi.«

Hat mar most miaz? secatura? Még le se ültem, mar felaljam? Oho!

Fogom tuljarnyi tisztelt haz zeszin. Nem elfogadom legközelebi paragrafust! Nem bantom bukja meg kormány, kergesenek szit orszaggyülist, — de in ad animam! ülve maradom is alszok.

Dictum factum. Harom secundum minutum utan megint hangzik: »kik paragrafust acceptalnak, tesik felkelnyi!«

Maradom odaszegezve padhoz. Jobbrul Zsedinyi, balrul Juszt Jozsi, hatulrul Gorove csak tuszkolja engemet: »aly fel no! egy szavazat hibazik, mingyar megbukja törvény!«

Minden oldalrul integetik »ni Zebulon szilső baloldalhoz partolta, pedig megilyeneztünk ötet, mikor beirta nevit szabadelvü protokolumba. Haladatlansag! Árulas!« Hat bantom izz in! gondolyatok akarmit. Jol van, leszem szilső bal, hogy ne kelesik felalanyi. Maradom ülve is alszok.

De nem oda Buda! gondolya magaba Ghyczy. Alighogy megtagadom elvemem, hogy pihenhesem: hat oda kialt: »akik paragrafus nem elfogadnak, miltosztasanak felalanyi!«

De mar ezt ki nem alom. Hat mar nekem akar elfogadom, akar nem fogadom paragrafus: mindenkipeen muszaj felalanyi? Hat azt teczik gondolnyi, hogy felalas csag olyan könnyü dolog az in koromba, mint huszonötives koromba? Akor le se ültem, mindig voltam felalo kedvembe. De most! Ez barbarsag ilyet követelnyi! Könyü Chyczynek, ö ülve kommandiroz felalast. Hanem tesik megprobalnyi is akor beszilnyi!

De hat mit sopankodom. Van törvényjavaslatba 219 §. Egy ülisbe letargyaltunk valamenyit. Ebe az egy ülisbe 219-szer kelet felalanyi! Ezt azutan ugy hinak, hogy »ülis.« Ülis hat! bujon bele zördög: ugranczozas, tanczmulatsag, tornaegylet, atletikai klub.

Lepedöbe vitek engemet haza, tus ala alitotak — jaj dehogy alitotak, lefektetek, — megfrotiroztak, pólyaba bepaczoltak, összetört csontjaimat nagy nehezen összeforrasztottak.

De most mar latok, hogy kezd kipviselősig lenyi nehiz kenyir. Muszaj kényelmesb mestersig utan latnyi. Legközelebi ülisen el

A KÉPVISELŐHÁZ KARZATA.

A mióta a Honban kiirták, hogy házasságok nem csak az égben, de a képviselő házban is köttetnek.

lopom valakinek zsebkendőt, akor engemet becsukjak, — legaiab alamkölcsigen kedvemre ki ülöm magamat.

Ha pedig jövő esztendőre nem sikerülne elkerülnyi mandatumot, csinyaltatom magamnak orszaggyülisbe olyan ülist, a hol álva lehet alunyi.

Maradom tekintedezs barátom uramnak alazatos szolgaja

T. Z.

MŰFORDÍTÁSOK.

Gutta cavat lapidem.

A guta a követ is megüti.

Leviter versata favillá.

Könynyen forgatott fa villa.

Per ardua ad astra.

Fogaskerekün jutunk a svábhegyre.

Infelix, cui omnia licent,

Boldogtalan, kinek mindenét ellicitálják.

Zöldség a „zöld“ből.

Az erdőnek madara van,
A tudósnak bogara van,
A tavasznak — azért tavasz! —
Bolondja van.

Hajó vizen futos czirkál,
Faág madárt játszva himbál,
A poéta zöldet, kéket —
Összefirkál.

Szegény virág, szegény virág!
Rajtad ki ne szánakoznék?!
Ki sem bujtál, már is lesben
Száz poéta, s gyüirtött versben
Agyon kinez, üzve — óh ég!

Már az ebnek védjegye van,
Rád nem gondolt még a törvény;
Ki sem nyilhat kelyhed bátran,
Elfonyadsz a zaklatásban,
Szirmod, éked összetörvén.

Schwarz Gyula képviselő és pártvezér: értekezletre hívja össze a pártját, mely alkalommal heves eszmeeserek fejlődnek ki.

Fejére kell találni a szegnek.

Egy honvéd hadapród letette a tisztí vizsgát sikerrel, de tisztnek »polgári állása miatt« nem nevezték ki.

Fodrász-legény volt a szerencsétlen s nem tudta, hogy az megbecstelenítő foglalkozás. Mikor aztán a honvédségnél erről is felvilágosították, — akkor föbe lőtte magát.

Egy másik hadapród szinte sikerrel tette le a tisztí vizsgát, de tisztí kineveztetéseért beadott folyamodványát ennek is visszautasították, »polgári állása« miatt.

Ez meg színész volt. Ennélfogva több esze is

volt s a helyett, hogy föbe lőtte volna magát a kapott elintézésre, — kitétette azt az ujságokban.

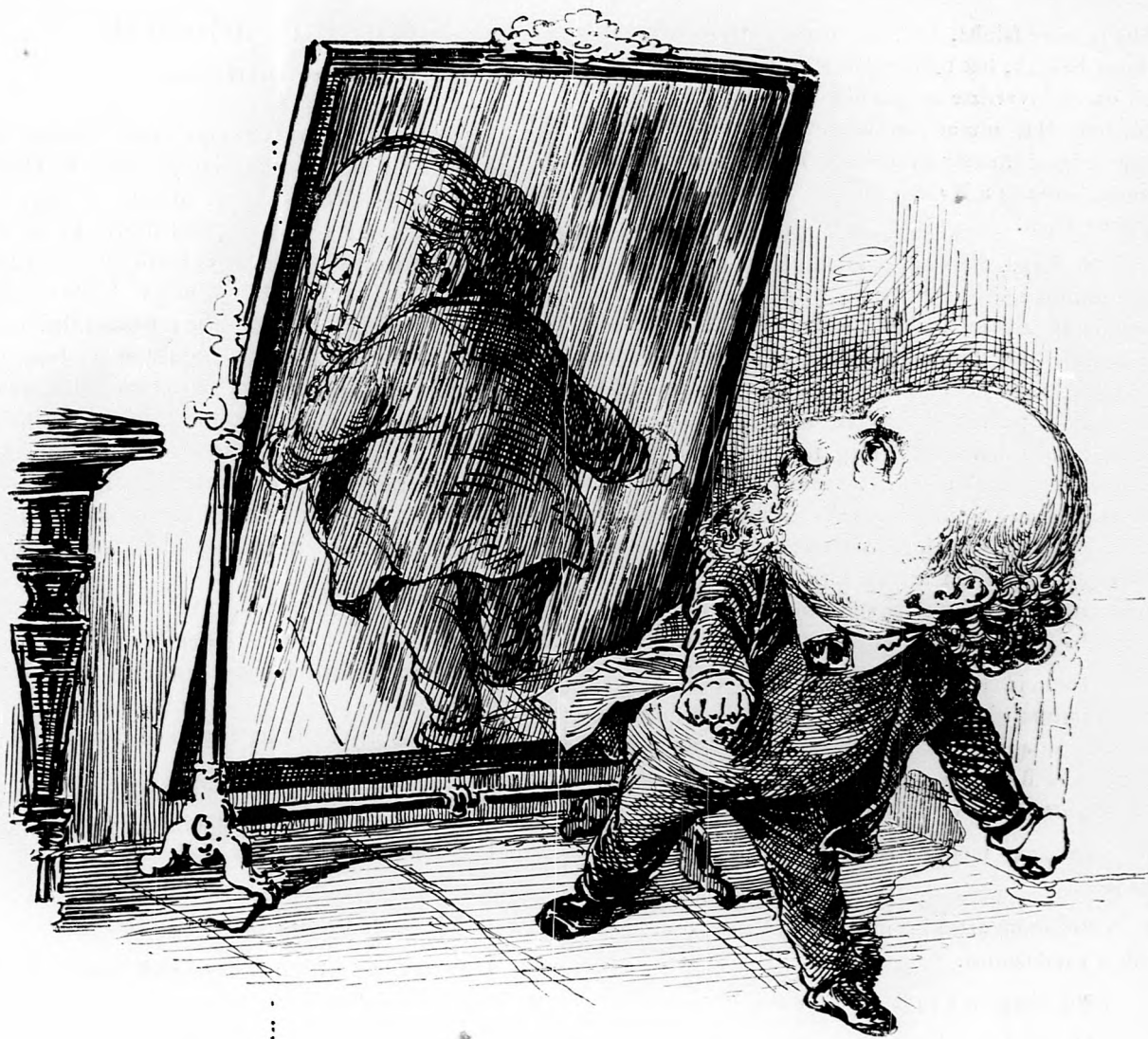
Már most az ujságok lármát csapnak e miatt a honvédelmi miniszterium ellen, s az »Üstökös« kényszerítve látja magát védelmére kelni a szorongatott miniszteriumnak, a következő jó tanácssal:

»Mondja ki a miniszterium egyszer mindenkorra, hogy senki nem lehet honvédtiszt, a ki becsületes munkával meg tudja keresni a kenyerét.«

A Nyelvőr figyelmébe,

— Hát, komám, tudja e kend, miféle mérték lesz már ez után?

— Hát afféle mértely mérték.

A nézetkülönbségek nem egyenlithetvén ki, az értekezlet határozat nélkül eloszlik.

KORTES GAZSI.

BORIJJA be a fekete föld!

Csak memutattam annak a toporgyékos nimernek, aki itt koptatta az ides haza főgyit, hogy csak egy bakarasz a nyeldeklün át a lilek utja, mé se tunna kigyünnni ha nyárssal piszkániák is, mikor magyar kizbe kerütt. Ide gyütt, hogy port verjen az választók szemibe. Ismérjük má a sógort! Pizen kezdi, oszt pizen végzi, csakogy az elejin a piz a nyevin van, a végin meg a zsebibe, má mint a mi pizünk, az haza sós verejtki. Nem hiszöm, márjaücsce, hogy nem az a kehes kaurmány kütte spijonkoni ezt az ánczikristust ide.

Hát úgy vót, hogy tennap odajállitok az helység házhol, oszt ott látok egy köcsögös bausztipet nimeret, aki mutogati, hogy az a papéros, amit ő árul, hát a ojan papéros, akin lehet akár százezret is nyerni, csak megkö vennyi két forintír darabját.

Mi ja? mondok, a ki anglius apád vót annak a magyar korpán hájasodott mangalicza termetődnek! Hát így bolondiják a nipet? oszt memmarkótam neki ott a hun a kenyir lejár. De ei is felejtette a vigit a mondókájának, csak a kocsiu kajabáta, hogy felad a Tiszának.

Fujj bele, mondok, vakapád nímet, — oszt elniztem az kaszinyóba. A követünk még nem ténferget!

abba ja nagy faluba, oszt ott marta a betűt az úságból. Ahogy belípek, hát mind a két látókája az orrafele kancsit oszt könyvedzte az igaz honyifájdalmat. Mi mán a? mondok. Hát mutatni az úságot, hogy csak nem ilhet meg az igazi magyar úság, ha egyetirtissel van is, lám-e az a Nyádor miben keservesen adja a vezérczikbe a jajt.

No Keszi, mondok, gyűrnim belítek a szuszt, hát nem tudítok szétverni azt a görhész kaurmányt? Nem a numérus teszi az embert, mer a igaz, hogy kevesen vattok, de van bennetek magyar vir, a meg minden Tudod-e, hogy mikor még oskolába jártunk ithol, akárhányszor szitvertük kettecskén az egész csürhe dejákságot, hanem hát akkor még te is gatyába jártá. — Csak el is puhutok ecsim! Hát mirevaló is mán a, nadrágba járni még nyáron is? Hajszen ha ipen nem tezczik a patyolat, van elég fizetéstek is, hát csinyátassatok sejem gatyát, az árgyérusát, hallássák, hogy magyar vattok, mer azok a kehes minyisterek is magyar nadrágba kezdenek má járnai, némely részi, ugyhallom.

Ahunni! Ki mán az a nalleginy? Ojan akár egy kis Tuhutum. Ne, mekkora sarkantyuja van a lelkit, még az kalapja is darutajus. Hát aszmondi a Keszi, hogy az az ű fija. No e má teszi, ipen jó oskolába hoztad ide, itt embörré válik, ha szittyva vir fojik benne.

Az ám, mondi a Keszi, kírdezd meg csak tüle mi jü?

Főkapom azt a kis nipet a tirgyemre, oszt kirdem tüle a katakizmust.

No, bakkom a fülit, mi vagy te?

Magyar! mondi ű begyesen, oszt ugy pofon vágott, hogy ha nem restütem vóna, hát kitekertem vóna a nyakát a kis betyárjának. No az árgyélusodat, mondok Keszihő, e má alig ha különb leginy nem lesz az apjánál, pedig azt se csapi le a lábáru egy aku vizson-taji, még ha honfítájdalomba iszi is.

Keszi mondok! Ezt a kis legényt fővihetnéd magaddal fíjökkövetnek, hattanúja az apja mógygyát, oszt többen is lennitek vele hé? Odatartottam az kipihöl az kulacsomat, hát ojat huzott rajta, hogy felszihatta vón egy sovány dongó a mi benne maradt.

Csak meg is lázczik az apja termiszete a fatytyuján. Héjába, csak nem válik a bor vízzé, de soha, az árgyérusát.

Krónikás adomák.

A szabadság.

NEM is olyan nagyon régen csak a 61-es világban volt egy szolgabíró, az öreg U. Dani, ki 48 előtt is viselte e diszes állást — vagy öt ez állás. Volt neki 48-ban egy embere, ki az ű* i erdőből számára a mogyoróhájat liferálni szokta — s a ki ezért előtte nagy kedveltségben állott. Történt egyszer, hogy összetalálkozik ezen emberrel, mint ismét szolgabíró 61-ben, de egészen más vidéken, mert időközben pálczaszállítóját a sors más vármegyébe vetette kanásznak. Az öreg esetleg arra utazott, midőn rábukkant emberére. A viszontlátás örömei nagyok valának. Egyszer csak elkezdte a szolgabíró: — Te Jancsi — nem tudnál itt valami szép mogyoróst?

— Miért tekintetes uram?

— Miért? hát a miért ezelőtt: pálczának!

— Hát aztán igazán kellene tekintetes uram?

Persze hogy kellene, mifelénk tudod, hogy nincs.

— No már most igazán elhiszem, hogy visszajött a magyar szabadság — szolt a kanász nagy örömmel.

Honores mutant mores.

Ugyan ő az ötvenes években kissé bevo-nultabban élt mint az előtt. —

Találkozik egyszer egy molnár rokonával.

— Hej sógor — de csak nem tartjátok ti az atyafiságot

Pedig de jól esnék egy zsák liszt, vagy mi. Az isten is megáldana.

— Jól van sógor, majd lesz — felelt a molnár-sógor

Es csakugyan rövid időn beállított a liszttel.

61-ben hogy ismét kiviradt — mint mondók, a mi öslényünk is szolgabíróvá lön. Történt, hogy ismét összejött molnár rokonával.

— Ejnye te Jancsi egy pár zsák buzám volna megörölni való. Vitessétek el. Hanem meg mondom szépen örüljétek meg, — a ki rézangyala van a paraszt öregapádnak, — mert olyan olvasatlan huszonötöt veretek rád, hogy a csillagokat ragod.

Különbség a vezér és a párt között.

TUTTI. Mi a habsburg dynastiának jobbágyi hűséggel hódolunk; hanem azért lármázni akarunk. VEZÉR. Én a habsburg dynastiának nem hódolok, hanem azért lármázni nem akarok.

Jankó

ISTÓCZY. A GYŐZŐ!

Zsidó kérdés. — Mikor tetszik ezt a váltót kifizetni?
— Ez oly égető kérdés, melyet kívánnék az országgyűlés által megoldatni.*)

*) Ha így formulázná képviselő ur az indítványát, nagy pártolásra számíthatna Szerk.

Egy csapásra két legyet.

TÖRTÉNT pedig egy híres nagy városban D*-ben, hogy a reál iskolának német tanára megbetegedvén, helyettes után kellett látni. Az igazgató mozgásba is hozta a drótot északnak, nyugotnak, déli és keletnek, de hasztalanul. Nem akadt olyan bátor ember az országban ki a d. i ifju civisek germanizatiójára vállalkozott volna.

Azonban nem olyan igazgatója van ám ez iskolának, ki ily csekélységen fenn akadna. »Lesz nimet tanár ha a föld alól veszem is, kerüljön bár egy országba, monda magában.

És úgy lőn. Mert alig végezte be monológiáját, amidőn betoppan hozzá az adóexecutor. Elibe szaladni, szavába vágni és nyakába borulni, egy percz műve volt.

Tud kend nimetül? kérdé az executort. Tudok én mindent, Tekintetes ur, nem hiába voltam szakács Chicagóban.

Ha úgy van, akkor németül is tud barátom, és én ezennel kinevezem kendet sz. k. D.* város reál iskolai német nyelvtanárának.

S karon csipve viszi az ujonan sült tanárt, az iskolába tanítványainak be mutatandó, ezen szókkal.

Fiuk! mundjátok meg otthon, hogy ne féljenek nem lesz több — a d o e x e c u t i ó.

R O S Z B O R,

vagy

a „mert“ek.

(Béranger)

N YOMORULT bor — hozsánna néked!
Zugolódásomat ne féljed,
Sőt éretted a házi gazda
Bókokkal lesz ma elárasztva.
No vinkó! — ajkam úgy se áhit,
Fürösd meg tányérom virágit!
Éljen a rosz bor, mert e lám,
Egészségünknek kedvez ám.

M e r t ha csak egy csepp bort bevettem
Orvosom szavát elfelejtem:

»Szeressem a lányt,- ám a mellett
Bacchusról csak úgy énekeljek
Mint istenről a pap beszél — de
Nem látta annak még színét se.«
— Éljen a rosz bor, mert e lám,
Kedveseinknek kedvez ám.

M e r t ha mámorba ejt a bor
És valahonnan egy spanyol
Mellénk kerülve, sompolyogva
Zsebünkbe tárczánkat kilopja:
Mit csinál akkor majd Lizett,
Ki az én tárczából fizet?
— Éljen a rosz bor, mert e lám,
Józan eszünknek kedvez ám!

M e r t ha költői hangulatba
Hoz a bor, s vers-nyilat ragadva,
Dallás közt oda botlanám,
Hol uri gyűlés van talán:
Mint lázadó, kóterbe zárnak
Bus végeül heje-hujámnak — — —
— Éljen a rosz bor, mert e lám,
Vig szeszélyünknek kedvez ám. —

M e r t kóterben bus ám az élet — — —
— De ime, a mit úgy becsmérlek:
Eltűnt a vinkó mindenestül
S isteni nektár habja pezsdül
Helyén . . . no bármivé leszek,
Bölcs vagyok én — hát töltsetek,
Töltsetek mert akármi ér:
Élek — halok a jó borér.

Szabó Endre.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Bizonyítvány.

Hogy Simonyi Károly az iskolából kimaradt, nem az ő hanyagsága vagy rossz akarata következménye, hanem oly dolgokké, a minők egy pár cizma tulajdonának megrongyosodása s a cizmadia illendő biztatásából a mezitlábosság operátómának meghosszabítására igen gyakran eredményezetteti szokott.

Kelt Debreczenben, 187... július 2.

X. Y. orvos.

Tisztelendő Káplány úr.

A boldogult temetését legyen szives palástban elvégezni, hisz ő azonnal fog fizetni; elment volna személessen, de miután maga van, tehát nem mehet a temetést kérem tudatni: hogy mely órákban lesz.

M. tanító.

Zentán e napokban egy ily című levél adatott a postára:

Ez a levél adason az árpád urfinak a zentai városfiskaris tensur ötsinek a kiaba az oskolába jár ketskémétön a kibe a prokatorokat taniják jó egészségel.

A bűróbul.

— Gondol ön jövőjével? Hallja! Tudja ön, mi a legelső föltétel a haladásra? feddi az irnokot a főnök. Nos? —

— A protekció, felel naivul a kézdezt. —

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— A szabolcsmegyei és hajdukerületi közlönyt szerkesztőségének. Nem tudunk a megbiztatásról semmit. Nem kaptuk meg. — Sz. J. Miskolcz. Ezek nem váltak be. — X. Y. Szentgothárd. A kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk. A többire nézve azonban egészen nyugodtak lehetnek önök. El van az nálunk temetve jól, még az itéletnapí trombita se támasztja fel. — Sárvár. Nagyon esetlen megjegyzés. — M. Sziget. A beküldött két adoma jó, ugy bizalmas társaságban. De kinyomatni nem lehet — »Kajné fuzió!« Nincs benne elég él. A többi is gyenge.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

az

„ÜSTÖKÖS“

tizenhatodik évfolyamára.

Tisztelt publikum!

MINEKUTÁNA stb. stb. annakutána stb. stb.

Hogy mégis tudd magadat mihez tartani, hogy képeink ezentul megszaporodnak, — a minek okvetlenül a te megszaporodásodat is maga után kell vonni.

Kakas Márton most folyó regényének még a következő fejezetei lesznek:

„Aköbe nőtt após.“ — „Leánykérés özönvizelőtti módon.“ — „A menyegzői kéjutazás föld alatt.“ — „Kain sirboltja.“ — „Ős geneologia.“ — „Az uj ég.“ — „A Tegetthoff kiszabadítása.“ — „Egy ujjászülető föld.“ — „Az uj teremtés müve.“ — „Ne tovább.“

Előfizetési föltételek:

Egész évre	— — — —	8	frt.
Háromnegyedévre	— — — —	6	„
Félévre	— — — —	4	„
Évnegyedre	— — — —	2	„

Az előfizetési pénzek az »Üstökös« kiadóhivatalába (Budapest, Baráttér Athenaeum) küldendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:
LÁNG LIPÓT ÉS TARS.
1-ső nemzetközi hirdetményi iroda Mária-Valeria utca Thonett-udvar.

Rajzolja
JANKÓ.
Metszi
POLLAK.

